

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

เห็นผ้าเหลือง ๆ เขากลับบาป

ก่อนจึงหัน

ดูเหมือนหยุดมาหลายวันนะ คราวนี้ดูหยุดมาหลายวัน หยุดมาเรื่อย นี่ก็จะไปหยุดวันที่ ๑๑-๑๒ อีก วิสาขบูชา นั่นก็หยุดหลายวัน แต่มีใครคิดหรือเปล่าว່ว่าอันนั้นหยุดงานอันนี้หยุดงาน แล้วกิเลสมันหยุดงานหรือเปล่าว່ ถึงจะวันหยุดงานก็เป็นวันกิเลสเปิดงานตลอด เปิดโล่งเลย วันธรรมดากิเลสก็ทำงานบนหัวใจสัตว์ ยิ่งวันหยุดอย่างนี้แล้วเปิดทางให้กิเลสทำงานเต็มเหนี่ยวเลย เพราะฉะนั้นผู้ปฏิบัติศาสนาของพระพุทธเจ้าจึงไม่เห็นปรากฏมีผู้ใดทรงมรรคทรงผล มีแต่มรรคแต่ผลของกิเลสมันตักดวงเอาเต็มที่ของมัน เราอ้าปาก มันเอาดับเอาปอดไปกินหมด มาเหล่านี้มีดับมีปอดหรือเปล่าว່ก็ไม่รู้นะ กิเลสลวงไปกินหมด ๆ

เฉพาะพระเราที่มีดับมีปอดหรือเปล่าว່ก็ไม่รู้พระวัดป่าบ้านตาดนี้ กิเลสลวงไปกินหมด ๆ เพราะความพลอสติ นี่ละสอนจุดนี้สำคัญ จุดรักษาดับจุดรักษาปอด อย่าให้กิเลสลวงไปกินหมด ถ้ามีสติกิเลสเข้ามาลวงไม่ได้ นักภาวนาไม่ปรากฏเรื่องมรรคเรื่องผล นี่คือขาดสติทั้งนั้น พุดยันเลยเทียว ถ้าสติตั้งได้ตลอดกิเลสจะเกิดไม่ได้ตลอด เอาตั้งดูซิตั้งทั้งวันกิเลสจะเกิดไม่ได้ กิเลสเกิดมาจากทางสังขาร สังขารคืออวิชชาหนุนให้สังขารออกมาเป็นกิเลส คิดออกไปมากน้อยกว่านเอาไฟเข้ามาเผาตัวเอง ๆ เอาสติจับเอาคำบริกรรม ผู้ยังไม่มีรากมีฐานเอาคำบริกรรมปิดช่องมันที่สังขารจะเกิด สติจับติดเอา ดูกันวันนี้

สังขารอย่างนี้กิเลสเกิดไม่ได้ ถ้าสติดีอยู่แล้วทั้งวันเกิดไม่ได้เลย มันจะมีมากมีน้อยเกิดไม่ได้กิเลสถ้าพาให้ธรรมปิด มันไม่ได้สนใจนะ ทำก็ทำไปอย่างนั้นละทำความพากความเพียรพระเราก็ดี อันหนึ่งโกโรโกโสไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรเลย ธรรมพระพุทธเจ้ามีแต่ธรรมสอนเพื่อคนฉลาดทั้งนั้น ไม่ได้สอนเพื่อให้โง่ อันนี้มันมีแต่โง่ทั้งหมดเลย ท่านทั้งหลายไปปฏิบัติดูซิ สติจับกับความเพียร เอา ลองดู เราจะกำหนดพุทโธ ๆ เติณจงกรม เอา ตั้งแต่นี้เริ่มตั้ง เติณจงกรมกลับไปกลับมานี้เป็นเวลาเท่าไร สติจับติดแล้วเป็นยังงใจจิต จะรู้เรื่องของจิตนะ เวลานั้นกิเลสจะพืดจิตเต็มเหนี่ยว สติดีกิเลสแหวก กิเลสจะออกไม่ได้ สังเกตเจ้าของอย่างนั้นชินนักปฏิบัติ ไม่งั้นไม่เห็นผล ลักแต่ว่าทำ ๆ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร

เฉพาะนักปฏิบัติจิตตภาวนาสำคัญมาก ย่นเข้ามาคือวัดป่าบ้านตาด เราไม่ได้สอนให้โง่นะเราพูดจริง ๆ การที่นำมาสอนนี้เราผ่านมาหมดแล้ว ปฏิบัติทุกอย่างเต็ม

เม็ดเต็มหน่วยมาหมด จนได้ผลเป็นที่พอใจแล้วนำมาสอนหมู่เพื่อน สอนอย่างมีหลักมีเกณฑ์ การปฏิบัติก็มีหลักเกณฑ์โดยลำดับมา ผลก็ปรากฏขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นที่พอใจ เรานำเหตุคือการดำเนินนี้มาสั่งสอนหมู่เพื่อนไม่ให้ผิดพลาด เอา ก้าวตามนี้เมื่อไม่ผิดพลาดแล้วกิเลสจะเกิดช่องไหนนะ ดูให้ตื่นดูเจ้าของ มันไม่ได้เรื่องได้ราวภาวนาอยู่ที่ไหนก็อยู่ ๆ เรื่องผลที่จะปรากฏภายในจิตใจให้มี อย่างน้อยความสงบร่มเย็นจากนั้นก็ป็นสมาธิ เป็นปัญญา แล้วมันไม่ค่อยมี

การตั้งรากฐานเบื้องต้นนี้สำคัญ ที่จะทำใจให้สงบ ใจนี้ตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายที่สุด โลกนี้ยุ่งอยู่กับใจของโลกแต่ละราย ๆ ไปละ เปิดทางให้กิเลสเผาหัวอกเจ้าของ ยังไขว่คว้าไปข้างหน้าอีกกว่าเมืองนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ อะไรมันเจริญที่ไหนไฟเผาหัวอกดูหรือเปล่าละ นี่ละไฟเผาหัวอกนี้ ไม่มีที่ไหนเจริญละในโลกอันนี้ ไม่งั้นธรรมพระพุทธเจ้าไม่ว่าเลิศ ธรรมพระพุทธเจ้าจับดูรู้หมด ชำระซักฟอกออกหมดไม่มีเหลือสง่างาม จำ นั้นจิตมีการอารักขา จิตนี้มีเจ้าของเป็นธรรมขึ้นมาในจิตนั้นแหละ ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

ศาสนายังเลอะ ๆ เทอะ ๆ เข้าไปโดยลำดับ ผู้ที่เป็นนักบวชออกแนวหน้าของการชำระกิเลส สร้างความดีใส่ตัวเองนี่กลับเป็นข้าศึกต่อศาสนาเสียเองดังที่พูดนี้ วันครองราชสมบัติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครบ ๖๐ ปีนี้ พวกยักษ์พวกผีหัวโล้น ๆ มันจะเป็นบักวนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอยศขอแยะอะไร มันไม่สนใจกับบรรดากับธรรมที่บวชมา ไม่สนใจเลยพวกนี้ เลวที่สุด หาตั้งแต่ยศแต่ลาภแต่อะไรเป็นเรื่องโลก มันเลยโลกไปแล้วรู้ไหมหัวโล้น ๆ พระนะ มันเลยโลกไปแล้วเดี๋ยวนี้ นะ กวนหาอะไรกันดูไม่ได้นะ

คอยเสาะแสวงหาตั้งแต่เรื่องส้วมเรื่องถ่าน อำนวยศถาบรรดาศักดิ์นั้นละถ้าหลงมันเป็นส้วมเป็นถ่าน ท่านตั้งให้เราเพื่อมีแก่จิตแก่ใจเป็นกำลังใจให้ได้ประกอบความ پاکเพียรด้วยความดีงามทั้งหลายเพิ่มขึ้นโดยลำดับ นั้นท่านตั้งท่านตั้งอย่างนั้นนะ ไม่ได้ตั้งให้นำมาเป็นส้วมเป็นถ่านกินชู้กินยศกินลาภ มันกินขึ้นนั้นละพวกที่มันเป็นบ้าจริง ๆ เป็น เวลานี้พระเรากำลังเป็นบ้ายศ ไม่หาศีลหาธรรม ในวัดหนึ่ง ๆ เป็นส้วมเป็นถ่านไม่ได้เป็นวัดนะ วัดเป็นส้วมเป็นถ่าน อะไรที่อยู่ในส้วมในถ่าน คืออะไร พระเถรที่ปฏิบัติตัวเหลวแหลก แล้วเป็นบุตรเป็นคูอยู่ในวัดนั้น เรียกว่าบุตรคูอยู่ในส้วมในถ่าน เป็น เวลานี้ดูเอา

ดูตั้งแต่วัดป่าบ้านตาดนี้ไปซิ ดูให้ชัดเจน โธ ให้กิเลสตีตลาดเอาเสียจน ไม่มีใครมองเห็น นำสลตสังเวช ธรรมจับนี้มันเห็นหมดจะให้อ่างไร เรื่องของกิเลสขี้ขำสัตว์โลกให้จมลง ๆ หากความเจริญไม่มี เรื่องกิเลสจะพาใครเจริญไม่มี มีแต่ความทุกข์ความ

เดือดร้อนยุ่งไปหมดนั่นละ ถ้าธรรมจับเข้าไปจุดไหนจะมีความสงบร่มเย็น รู้จักประมาณรู้จักกาลเวลา รู้จักความผิดถูกชั่วดี ใคร่ครวญ นั่นละธรรม ไม่ได้สุมสี้สุมทำทะเลาะทะยานเป็นบ้าไปตามกิเลสโดยถ่ายเดียวนะถ้ามีธรรม ให้ท่านทั้งหลายจับเอาไปปฏิบัติ

พระเรานี้เป็นแนวหน้า พระไม่คิดใครจะคิด พระไม่มีปัญญาใครจะมีปัญญา พระไม่มีความเพียรใครจะมี ต้องมีความเพียร ความอดความทน ความสุขุมอยู่ที่พระที่มีสติปัญญาครอบตัวอยู่ นั่นละทำความร่มเย็นให้แก่ตนได้แล้ว ก็ทำความร่มเย็นให้แก่โลกได้ อันนี้เอาแต่ผ้าเหลืองมาครอง โอ้อ่าฟูฟ่า ข้านี้เป็นพระ ข้านี้เป็นสมุห์ ข้านี้เป็นโบสิกา ข้านี้เป็นพระครู ข้านี้เป็นราชาคณะ เจ้าคุณชั้นนั้นๆ แล้วข้านี้เป็นสมเด็จพระ สมเด็จพระแต่ดะโรมันมีแต่ชื่อ มันเป็นบ้าสมเด็จพระเดี่ยวนี่พวกนี้ พวกที่เลวที่สุดนี้นะ มันกำลังทำลายศาสนา

กวนบ้านกวนเมืองคือพระเราเวลานี้ พระกวนบ้านกวนเมือง ดูหัวโล้นๆ ทุกคนชิ พระพุทธเจ้าสอนให้บวชมากวนบ้านกวนเมืองหรือ เวลานี้มันเลวมากนะพระเรา พระต่อพระว่ากันได้ คนอื่นเขาไม่กล้าว่าละ เห็นผ้าเหลืองๆ เขากลับบาป แต่พระผู้ที่ครองผ้าเหลืองเสียเองด้าน สันดานหยาบที่สุดคือพระ เพราะฉะนั้นพระต่อพระจึงพิดกันบ้าง ละชิ เรียนมาด้วยกัน รู้อาด้วยกันมาหลอกกันได้เหอ มันน่าสลดสังเวชนะเวลานี้ เอาละพอ จะให้พร

หมาไอ้อ้วนดำเราตายแล้ว ไอ้อ้วนดำอ้วนๆ ตายแล้ว หมาแม่นี้มีลูก ๓ ตัวแล้วเขาเอามาให้ เลยเลี้ยงไว้ ไอ้หนึ่ง ไอ้สอง ไอ้สาม สุดท้ายไอ้สามตาย ๖ โมงเย็นเมื่อวาน หมอสัตว์แพทย์เขาไปตรวจดูมันหมดทางแก้ไข ตายแล้วเอามา ยังเหลืออยู่นี้ไอ้หมี ไอ้จิ้งจอก ไอ้ปูกี้ ไอ้หยอง อยู่ในนี้ ๔ อยู่นอกกำแพงดูเหมือนตั้งห้าหกตัว มีสองกองทัพนะ กองทัพหมาอยู่ทางโน้นมี พระนั่นละควบคุม กองทัพหมาอยู่ทางโน้นพระควบคุม ทางนี้ก็พระควบคุม

ตอน ๖ โมงเย็นเมื่อวานตายเสียแล้วตัวหนึ่ง เออ ตายก็ตาย เราบอกแล้วสั่งแล้วให้เก็บเอาไว้ก่อน ตอนค่ำเรามาดู ตอนเช้าฉันจึงหันเสร็จแล้วให้เอาไปฝังที่กุฏิเรารอบๆ กุฏิเราเป็นป่าช้าหมา เราสงสาร นี้อุณิเรกอยู่นี้ ฝังไว้ทางนี้ก็ได้อีกฝังทางด้านตะวันตกกุฏิก็ได้ ป่าช้ามีสองแห่ง ป่าช้าหมารอบๆ เราเป็นคนสั่งเองให้ไปฝัง ไอ้ดำนี่ก็เหมือนกัน ฉันเสร็จแล้วให้เอาไปฝังที่ไม่หน้ากุฏิเราก็เป็นตะวันตกกุฏิ สองแห่ง ฝังแล้วยังเมตตามันให้มันไปสวรรค์ เราไปฝังหมาให้หมาไปสวรรค์ พวกนี้มันไม่ยอมไปสวรรค์ อยากรจะไปลงนรกก็แล้วแต่เออะ

หลังจันทัน

....เที่ยวทางนี้เราก็เคยเที่ยว คือเที่ยวกรรมฐานนี้ สกลนคร นครพนม สองจังหวัดนี้เป็นทำเลที่เราเที่ยวมากที่สุด คือสกลนคร ๘ ปี นี้ก็เพราะหลวงปู่มั่นเราอยู่แถว นั้น มุกดาหารแต่ก่อนเป็นอำเภอมุกดาหาร จังหวัดนครพนม เดียวนี้เป็นจังหวัดแล้ว ไปเที่ยวอยู่แถวนั้นละ ไม่ได้ไปนครพนมนะ มุกดาหารแต่ก่อนเป็นอำเภอขึ้นจังหวัด นครพนม แต่เดชะนะในสมัยที่เราเที่ยวไม่มีรถยนต์ เป็นความสะดวกมากสำหรับการ เที่ยวกรรมฐาน ทุกวันนี้มีแต่รถยนต์ ไปไหนมีแต่พระชาดวันโตดขึ้นรถ ๆ เขาก็ตัวเรา ก็ตัววัน ขึ้นรถ ๆ แต่ก่อนไม่มีรถเลย ป่าดงนี้เต็มไปหมด ไม่มีบ้านผู้บ้านคน เรายังทันนะ ยังดีอยู่ มาสร้างวัดนี้ได้ ๑๐ ปี เห็นคนผ่านเข้าผ่านออกเข้าไปในดงนี้ เป็นดงล้วน ๆ อำเภอหนองแสงเป็นดงทั้งนั้น เห็นคนผ่านเข้าผ่านออก เอา น้ำมันจะไปทำลายป่าละ พวกนี้ จะไปสร้างบ้านสร้างเรือน ก็จริง ๆ หมดเลยป่า หมดเลยไม่มีเหลือ ที่ว่าดงบ้าน ดาดนี้เดี๋ยวนี้เป็นอำเภอหนองแสง โลงไปหมดเลย

พระท่านเที่ยวกรรมฐานท่านมีบริวาร ๘ ท่านนั้นติดตัว ไม่นัก พอดีเลย เพิ่ม บริวาร ๘ นั้นก็คือ มุ้ง กลด กลดนั้นสำหรับกางเป็นมุ้ง ก็มีเพิ่มเท่านั้นละ ท่านไปใส่ของ เต็มแล้วสะพายพอดี ๆ ไปอย่างนั้นละ เดินจากนี้ไปที่ไหน ไปหมู่บ้านไหนก็ตาม เป็นการเดินจงกรมตลอด ไม่มีผู้มีคนมีแต่ป่า ไปตามป่าตามเขาไปเรื่อย ๆ เดินไปไหนไม่ เสียเวลาว่าวันนี้ได้เดินทางนี้ไม่ได้ภาวนาไม่มี คือเดินไปนั้นก็เดินจงกรมไปเลยเรื่อย ๆ พักที่ไหนก็พักที่สะดวกสบาย เขาทำแคร่ให้เสีย บางทีก็มีกระท้อบ เห็นทำเลดี ๆ เราพัก อยู่นานเขาก็เลยมาทำเป็นกระท้อบ ร้านเล็ก ๆ มุงให้เรียบร้อย อยู่อย่างนั้นละ

บริเวณก็ปิดกวาดรอบ ๆ ทางจงกรมมีไว้ตามความจำเป็น เช่นเวลาบ่าย ไป ทำทางจงกรมตามร่มไม้ กลางคืนก็มีทางจงกรมเห็นชัดเจน เดินจงกรมสะดวก ท่าน ภาวนาจริง ๆ คือไม่มีรถมีรา มีแต่ป่าแต่เขาเต็มไปหมด แวะออกตรงไหนก็ทำเล่นนั้นเป็น ที่ภาวนา คือไม่มีใครสงวน ป่าเป็นป่าของแผ่นดิน เข้าที่ไหนก็ได้ ครั้นต่อมานี้มีรถมีรา ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นสินค้าไปหมด ดงป่ากลายเป็นสินค้าปลูกสิ่งต่าง ๆ เลอะไปหมด เวลานี้ แต่ก่อนไม่มี สะดวกสบายภาวนา

แต่ก่อนพวกเนื้อพวกเสื่อมีเยอะ เต็มไปหมด เดียวนี้ไม่มีเลย ที่ว่าเหล่านี้หมด ไม่มีเหลือแล้ว ไปภาวนาสะดวกสบาย สมัยพ่อแม่ครูจารย์มั่นยิ่งแล้วไม่มีผู้มีคนเลย หลัง ๆ มานี้คนก็ค่อยเพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ยังน้อยมาก..คน ไปที่ไหนเป็นดงเป็นป่า เช่น ดงสีชมพู เป็นดงทั้งหมดเลยไม่มีบ้านผู้บ้านคน เดินไปทั้งวันแทบจะไม่เจอหมู่บ้าน เดิน ในดงในป่าไป คือคนมีน้อย พวกสัตว์พวกเนื้อเต็มในป่า พวกสัตว์เต็มไปหมดไม่อดไม่ อยากร คนไม่ค่อยมี การซื้อการขายแต่ก่อนไม่มี การซื้อขายไม่มีแต่ก่อน หาอยู่หากิน

ตามบ้านตามเรือนเท่านั้นพอ ๆ ไม่ได้มีการซื้อการขาย พอรอดผ่านเข้าผ่านออกได้ เริ่มมีรถก็เริ่มมีละ การซื้อการขายทุกสิ่งทุกอย่างก็เบิกกว้างออกไป ๆ กลายเป็นสินค้าไปหมดเลย ป่าดงเป็นสินค้าทั้งนั้น

การภาวนาของพระท่านสะดวกสบายแต่ก่อน ทุกวันนี้ต้องไปหาที่นั่นที่นี้ภาวนา คือไปที่ไหนมีแต่บ้านผู้บ้านคนหาความสะดวกไม่ได้นะทุกวันนี้ ถ้าไปก็ไปจุดใหญ่เสีย เช่นอย่างทางภูวัญนี้ก็ในป่าในเขามืออยู่ทั่วไป ภาวนาแถวนั้นได้กว้าง จากนั้นเข้าไปทางภูสึงโฆไปแถวนี้สะดวกตลอด มันเป็นแถว ๆ ไม่มีทั่วไปเหมือนแต่ก่อน การภาวนาท่านทำจริงทำจังมากทีเดียว ท่านไม่ทำเหลาะ ๆ เหลาะ ๆ เข้าหากันนี้ไม่มีอะไร โลกไม่มีเลย มีแต่ธรรมล้วน ๆ เข้าหากุญกัน เป็นยังงใจอยู่ที่นั่นภาวนาเป็นยังงใจ ๆ ความรู้ความเห็นที่เกิดขึ้นจากจิตตภาวนาพิสดารมากทีเดียว องค์นั้นได้ความรู้ชนิดนั้น ๆ ออกมา องค์นี้ได้ อันนี้ออกมา มาสนทนากันเป็นเครื่องรื่นเริงเป็นกำลังใจ

ท่านอยู่ด้วยความสงบสงัดจิตใจท่านสง่างามตลอด พระกรรมฐานจิตใจท่านสง่างาม ท่านไม่กังวลกับอะไร ดูแต่จิตระมัดระวังแต่จิต เพราะจิตนี้เป็นตัวภัย เนื่องจากกิเลสตัวภัยอยู่ในจิต คอยตีคอยต้อนกันตลอดเวลา นั้นละท่านเรียกว่าภาวนา คือต่อสู้กับกิเลสนั้นแหละ ยิ่งจิตใจละเอียดลออเข้าเท่าไรแล้วยิ่งสง่างาม อยู่ในป่าในเขาสง่างามอยู่ในใจนั้นแหละ ไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา สำหรับเราเองไม่ค่อยไปอยู่บ้านใหญ่ มันนิสัยวาทนาอาภัพ ไปอยู่ในที่ใดบ้านใหญ่ไม่ได้ภาวนาไม่ดีไม่เอา ไปอยู่สี่หลังคาเรือนห้าหลังคาเรือน ไปอยู่กับเขาพอบิณฑบาตได้อาศัยวันหนึ่งพอ จะได้อะไรมาไม่สนใจ

คือหลักใหญ่อยู่กับธรรม ความมุ่งมั่นต่อธรรมมั่นรุนแรงพุ่ง ๆ เหล่านั้นเลยไม่มีอะไรลำบากลำบาก การอยู่การกินทุกอย่างไม่ลำบากเลย ไปบิณฑบาตกับเขาได้ข้าวเปล่า ๆ มากี่ฉันเสียสองสามคำมันก็อึด ที่มันเศษมันเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็บิณฑบาตสามสี่หลังคาเรือนก็ได้เท่านี้มาฉัน บางทีก็ฉันข้าวเปล่า ๆ เสีย ฉันข้าวเปล่า ๆ จะฉันได้มากอะไร ฉันได้นิดหน่อยพอ มันเศษมันเหลือนี้ก็เอาไปไว้ที่กระจันกระแตตามนั้นละ เพราะเขามีอยู่ทั่วไปพวกกระจันกระแต เอาข้าวไปวางไว้ที่นั่น ๆ เขาก็มาหากินของเขาอย่างนั้น

เราก็ภาวนาตัวเบา ไม่มีอาหารกับหรืออะไรจะฉันได้มากอะไร ฉันนิดหน่อยเท่านั้นก็พอ แต่เดินจงกรมนี้ตัวเบา นั่งภาวนาเหมือนหัวตอไม่มีโงกมีงวง ความโงกงวงเกิดขึ้นจากกับนะอาหาร สำหรับข้าวไม่งวง ถ้ามีอาหารยังอาหารดี ๆ ผัด ๆ มัน ๆ แล้วโอย กล่อมหลับทั้งกำลังฉันอยู่นั้นละ มันเป็น ที่นี้จิตใจมันพุ่ง ๆ ต่อธรรม เรื่องความมุ่งมั่นต่อธรรมมันไม่ได้อ่อน สิ่งเหล่านั้นจึงไม่เป็นของลำบากลำบากอะไร เพียงอาศัยไปวันหนึ่ง ๆ อยู่ไหนอยู่ได้ขอให้เป็นที่สะดวกสบายในการภาวนา อยู่สถานที่เหมาะสม

เท่านั้นพอสำหรับกรรมฐาน ท่านไม่ไปสนใจกับเรื่องการอยู่การกิน อยู่ก็คืออยู่ในป่านั้น การกินนี้สำคัญท่านไม่สนใจ ปลงภาระได้เยอะ มันจะตายจริง ๆ ไปพิณพบาตกับเขาเสีย มาฉันคำสองคำสามคำอิมแล้วพอ ส่วนมากมักจะอด สำหรับเรานี้มักอดอาหารเสมอ

เพราะการอดอาหารนี้สติตั้งได้ดี ถ้าเวลาเรามาฉันนี้สติจะรู้สึกลดลงไม่สู้ไม่ต่อ ที่นี้คนเราไม่ได้ฉันมันก็จะตายจะทำไง จำเป็นจะต้องได้ฉัน ต้องได้ระมัดระวังดูแลไปมา อย่างนั้นละ เรียกว่าอดบ้างอิมบ้างไปอย่างนั้น เพื่อประคองความพากเพียรให้ดี เวลาจิตมีกำลังขึ้นมาถึงขนาดจิตตั้งตัวได้แนว ๆ ที่นี้สติก็เลยสู้บเนื่องกันเลย สติสู้บเนื่อง ปัญญาสู้บเนื่อง กลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ คือทำงานเองโดยไม่ต้องบังคับบัญชาทาง ความเพียร บางทีก็ได้รั้งเอาไว้มันลืมหลับลืมนอน เพราะจิตทำงานมากเกินไป สติปัญญา หมุนอยู่ตลอดกับกิเลสฆ่ากัน ที่นี้มันก็เพลิน ธาตุชั้นธ้ออ่อนลง ๆ จะพักนอน แต่จิตใจมัน ก็หมุนของมัน

นี่ละความเพียรถึงขั้นเพลินฆ่ากิเลส เพลินเพื่อความพ้นทุกข์เพลินอย่างนั้น ลืม ลืมลืมนอน อะไร ๆ ไม่สนใจทั้งนั้นขอให้ความเพียรได้ก้าวเดินตลอดเป็นที่พอใจ นั่น ตอนที่ขุลงมุนวุ่นวายมากนี้ความเพียรหนักมากก็คือ การพิจารณาร่างกายให้เป็นอสุภะ อสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ซึ่งเป็นรวงรังของกิเลสตัณหาอยู่ในนี้หมด พิจารณานี้จน แตกกระจายไป พออันนี้แตกไปแล้วนั่นละที่นี้สติปัญญาอัตโนมัติจะขึ้นละ ขึ้นพิจารณา ร่างกายเป็นอสุภะอสุภังนี้เป็นชั้นขุลงมุนวุ่นวาย จะว่าอัตโนมัติก็ว่าได้ ว่าได้แต่ชั้น ขุลงมุน หนักด้วย ขุลงมุนวุ่นวายด้วย พอผ่านรูปกายนี้ไปแล้วเป็นนามธรรม จากนั้นก็เป็น สติปัญญาอัตโนมัติ ที่นี้หมุนเรื่อย ๆ เลย

นี่ละความเพียร ไม่มีหยุดมีหย่อนละความเพียร แดนนิพพานเหมือนว่าอยู่ชั่ว เอื้อม ๆ หนักเข้า ๆ นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอื้อม คือมันดูตมมันตีมันมันจะไปทำเดี่ยว เอา จนทะลุถึงเลย ที่นี้เวลาจิตมันได้ไปเต็มเหนี่ยวแล้วโลกอันนี้ว่างไปหมด ต้นไม้ภูเขาดิน ฟ้าอากาศจะมีอำนาจเหนือจิตที่ว่างไปได้ยังไง จิตที่ว่างว่างไปหมดเลย มีอำนาจมากนะ ความว่างของจิต มองดูต้นไม้ภูเขานี้มันทะลุเลย ทะลุ ๆ แผ่นดินทั้งแผ่นดินทะลุไปเลย นี่ ละอำนาจแห่งความว่างของจิตไม่มีอะไรมาผ่าน เรียกว่าว่างไปหมด เมื่อลงเต็มที่แล้ว เป็นอย่างนั้นจิต ไปตรงไหนก็ว่างว่างไปเลย

ตั้งที่พระพุทธเจ้าทรงสอนโมฆราช มานพ ๑๖ คน โมฆราชเป็นองค์ที่ พระพุทธเจ้าทรงระบุดสอน เพราะผู้นี้จะบรรลุธรรมได้เร็ว ท่านสอนว่า

สุญญโต	โลกิ อเวกขสุสุ	โมฆราช	สทา สโต
อตตานุทิวฐี	อุหจจ	เอวํ	มจจุตโตโร สिया
เอวํ	โลกิ อเวกขนุต	มจจุราชา	น ปสสติ

ดูก่อน โมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังชิตติทุกเมื่อ ปล่อยสติได้เมื่อไร พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฐฐิความเห็นว่าเราว่าเขา ซึ่งเป็นภูเขาทิ้งลูกออกเสีย จะฟังข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชก็คือความตาย พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ นั่นท่านสอนพระโมฆราช ทีนี้ผู้บำเพ็ญก็บำเพ็ญแบบเดียวกัน ท่านยกสอนเพียงเอกเทศว่าโมฆราช เท่ากับสอนสัตว์โลกผู้ควรแก่การบรรลुरुธรรม จะต้องได้สัมผัสสัมพันธ์ธรรมที่ พระพุทธเจ้าทรงสอนพระโมฆราชด้วยกันทั้งนั้น เข้าถึงกันเลย ท่านยกเอกเทศเพียงเท่านั้น แต่ผู้ปฏิบัติจะซึมซาบเข้าถึงกัน จะรู้อย่างเดียวกันหมด

ทีนี้พอจิตเข้าถึงขั้นว่างแล้ว ไม่ว่าพระโมฆราชไม่ว่าพระองค์ใดจิตเข้าถึงขั้นนั้น แล้วว่างเหมือนกันหมด นั่น มีแต่พระโมฆราชเมื่อไร ผู้ปฏิบัติเมื่อจิตเข้าถึงขั้นว่างขั้น ว่างขั้นสูญเปล่าสูญหมดเลย สว่างกระจ่างแจ่มอยู่นั้นตลอดเวลา นี่คือจิตว่าง ทีนี้ว่างจาก สมมุติทั้งหมดนี้ปล่อยหมดเลยโดยสิ้นเชิง แต่สิ่งสำคัญก็คือกิเลส ถ้ามีกิเลสแม้นิด หน่อยก็ตาม สมมุติยังมีเสี้ยนหนามยังมีในใจ พอกิเลสถูกถอดถอนออกหมดแล้ว สมมุติไม่มีในใจ นั่นละท่านว่าว่างตรงนั้น ว่างหมดไม่มีอะไรผ่านหัวใจ จิตใจเลยไป หมด

คำว่าบาปว่าบุญก็เป็นแดนสมมุติเสีย จิตที่ผ่านนี้ไปแล้วเรียกว่าไม่มีบาปไม่มี บุญ คือพ้นไปหมด สูงกว่านั้นแล้ว อันนี้เป็นสมมุติ บาปก็ดีบุญก็ดีเป็นทางก้าวเดินเพื่อ วิมุตติ พอถึงวิมุตติแล้วอันนี้ก็เป็นสมมุติไป จิตของพระอรหันต์ท่านจึงไม่มีบาปมีบุญ หมด รู้กับเจ้าของเอง คำว่าบาปว่าบุญก็เป็นสมมุติเสียทั้งมวล เป็นของหยาบว่าอันเถอะ พุดง่าย ๆ อันนั้นเลยไปหมดแล้ว ว่างเพราะว่างหมด ส่วนธาตุขันธ์ก็มีเหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ ท่านก็รักษาไปอย่างนั้นแหละ พวกธาตุพวกขันธ์รักษาไปตามสภาพของมัน ที่เป็นสมมุติเหมือนโลกทั้งหลายท่านก็รักษา แต่ไม่มีอะไรกับจิต

ที่จะให้เป็นบาปเป็นบุญกับจิตนี้ไม่มี หมด ก็มีแต่กิริยาอาการที่รักษากันอยู่ใน วงสมมุติที่สังคมยอมรับกันเท่านั้น ที่จะให้กำเริบเลิขานไปอีกไม่มี หมด ท่านจึง เรียกว่า ปุญญาปาปพหิบุคคล ผู้มีบุญและบาปอันละได้โดยสิ้นเชิงแล้ว ได้แก่พระ อรหันต์ ละหมดไม่มีเหลือ ก็เหลือแต่ธาตุแต่ขันธ์ท่านก็ปฏิบัติตามสมมุติไปธรรมดา ๆ เขาเป็นยังงี้มีขอบเขตยังงี้ เรื่องของพระท่านก็ปฏิบัติไปอย่างนั้น เพื่อสังคม อยู่กับ สังคม ร่างกายนี้ก็เป็นสมมุติ โลกทั้งหลายก็เป็นสมมุติ ก็ปฏิบัติกันให้เหมาะสมกับความ เป็นสมมุติด้วยกันเท่านั้น นอกจากนั้นไม่เห็นมีอะไร

พอพูดอย่างนี้ก็ไประลึกถึงหลวงปู่แหวน ท่านก็ไม่เคยทำ ปฏิบัติตามโลกปฏิบัติ มา บางทีท่านอาจจะค้นพินอะไรก็ไม่รู้ณะหลวงปู่แหวน อยู่ ๆ ท่านก็เอาธนบัตรใบละ

๕๐๐ มามวนบุหรีตัวใหญ่ๆ ธนบัตรใบละ ๕๐๐ มันก็แผ่นใหญ่อยู่นะ ท่านก็มามวนบุหรีอันใหญ่ๆ แล้วก็จุดบุหรีสูบเฉย นั้นเวลาท่านจะทำ เข้าใจไหม พวกพระทั้งหลาย โอ๊ย หลวงปู่ฉันนี่มันธนบัตรเอามามวนบุหรีสูบได้ยังไง ท่านว่า หือ ท่านก็ทำที่ว่า หือ ก็ท่านทำเอง แน่บทเวลาท่านจะทำ จะไปเอาโทษเอากรรมท่านได้ยังไง เวลาท่านทำ เป็นเรื่องตลกตลกสนุก ตลกกับสมมุติเนี่ย เพราะธรรมชาติมันผ่านหมดแล้ว ก็มาใช้กิริยาอันนี้

หลวงปู่ทำไมเอาธนบัตรใบละ ๕๐๐ บาทมามวนบุหรีสูบล่ะ ท่านก็ว่า หือ ทำท่านนะ ดูตไปดูตมา เวลาท่านจะตอบ ประสากระดาศ ท่านวางนั้นนะ ประสากระดาศ แล้วใครจะไปเอาโทษเอากรรมกับท่าน กิริยาอันนี้ท่านเหมือนกับว่าเหยียสมมุติ ถ้าโลกก็ว่าเหยียสมมุติก็ถูก ท่านจะไปเป็นบาปเป็นกรรมอะไร แต่ท่านก็ไม่เคยทำท่านก็ทำเท่านั้นก็หยุดเลย พอเป็นข้อคิดเข้าใจไหม ประสาสมมุติท่านวางนั้น คือวิมุตติมันเลยไปแล้วนั้น ความหมาย ส่วนมากท่านก็ปฏิบัติตามสมมุตินั้นแหละ เขาเป็นยังไงก็เป็นไปกับเขาเท่านั้นละ

เวลาค้นพินขึ้นมาก็อย่างหลวงปู่แหวนนั้นละ เอาใบธนบัตรใบละ ๕๐๐ มามวนบุหรีสูบปื้อๆ เลย ควันโขมงท่วมเมฆนุ่น เพราะท่านสูบบุหรีตัวใหญ่ๆ นี้นะ พวกพระพวกอะไรมาว่าให้ท่าน ทำไมหลวงปู่เอาธนบัตรใบละ ๕๐๐ มามวนสูบบุหรีอย่างนี้ล่ะ ท่านก็บอกว่า หือ ทำทำเหมือนไม่รู้ หือ ท่านว่า ท่านนั้นละเอามาสูบ เสร็จแล้วประสากระดาศท่านว่า แน่ท่านพูดอย่างง่าย ๆ ไปเลย คือภายในมันไม่มีอะไรแล้ว กิริยาภายนอกก็ทำไปตามสมมุติ บางทีค้นพินก็ทำบ้างอย่างนี้เข้าใจไหม ถ้าไม่ค้นก็ทำไปตามเขาเสีย ถ้าค้นพินบ้างก็เอามามวนบุหรีสูบเสียอย่างนั้น แล้วจะว่าท่านผิดได้ยังไง

มันเป็นข้อตลก หรือถ้าพูดแบบโลกเรียกว่าเหยียสมมุติก็ไม่ผิด แต่ท่านไม่มี แต่สำหรับท่านผู้รู้ทั้งหลายท่านเข้าใจกันนะ ท่านแสดงอย่างนี้ท่านมีอะไรท่านเข้าใจกันหมด แต่พวกโลกนั้นซิมันไม่เข้าใจ เอามาขยี้ขย้างไปหมด ส่วนผู้ท่านรู้เหมือนกันแล้ว ท่านไม่มีอะไรกัน ถ้าหากว่าพูดตลกบ้างก็ โอ๊ย ท่านเหยียสมมุติ ท่านตลกกับสมมุติวางั้นก็ได้เป็นไรไป นี่ละจิตเวลาผ่านไปหมดแล้วมันหมด สมมุติทั้งมวลไม่มีเลย มีแต่จำครอบโลกธาตุจะว่าไง ว่าจำนี่ก็เรียกว่ามาสมมุติหยาบๆ นะที่ว่าจำ อันนั้นยังละเอียดยิ่งกว่านั้นอีก จะให้เอานั่นจริงๆ มาพูดให้เป็นอย่างนั้นพูดไม่ได้นะ แต่นี่โลกมันก็มีสมมุติก็ต้องพูดเป็นกรุยหมายป้ายทางเอาไว้

อย่างที่ว่านิพพานๆ คนที่ยังไม่เคยเห็นนิพพาน คำว่านิพพานนี่ก็เป็นเหมือนว่าเมืองหนึ่งขึ้นมา นั้น ท่านผู้เป็นนิพพานแล้วท่านตื่นอะไร แน่ะ ก็อย่างนั้นแล้ว ให้พากันตั้งใจปฏิบัติศีลธรรมนะ โลกจะได้ชุ่มเย็นบ้าง โลกเวลานี้ร้อนมากเพราะติดดินไปตาม

กิเลสตัณหา เขาพูดกันว่าซิงดีซิงเด่น มันชิงช้า ชิงช้าซิงเด่นซิงลามกจกเปรต มันไม่ใช่ซิงดี ถ้าซิงดี เอ้า เร่งซิความเพียร เอาความดีมาอวดกัน มาหากันเป็นยังงั๊ภาวนา นั้น พอเล่าขึ้นมาฟังออกมาจากหัวใจที่ภาวนาได้รู้ได้เห็นเล่าขึ้น องค์กรนี้เป็นยังงั๊เล่าขึ้นนี้ จะว่าซิงดีซิงเด่นก็ได้มันเป็นกำลังใจ พอได้ยินได้ฟังแล้วเป็นกำลังใจทั้งสองฝ่ายพุ่งขึ้นเหมือนหนึ่งว่าซิงดีซิงเด่น แต่ท่านไม่ได้ซิง เป็นกำลังใจของท่านต่อกันเวลาสนทนาธรรมะกันแล้วเท่านั้นเอง

ทำมันยากเพราะไม่อยากทำกันไม่สนใจทำ แต่พอถึงขั้นรสของธรรมแล้วที่นี้อะไรๆ ผ่านไม่ได้เลย เรื่องสมมุติผ่านเข้ามาไม่ได้ ตัดขาดสะบั้นๆ นี้เวลาธรรมมีกำลังมากแล้วตัดขาดสะบั้นไปได้ พุ่งเพื่อนิพพานอย่างเดียว พลังของธรรมในหัวใจนั้นละวันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ละ เอาละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz